

Hồi 17

Hồng nhân tình ngiệt

Q uả thật vừa rồi để đối phó với chiêu Hàn Tinh Độ Đẩu của Khổng Thi, Lâm Đoàn Nghĩa đã phải dùng tới chiêu Phán Quan Giá Thiệp trong Minh Vương kiếm pháp, không ngờ bị lão bà bà này nhận ra.

Nghe hỏi chàng sững người ra trong chốc lát nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh đáp:

- Võ học vốn sinh ra từ một nguồn gốc, kiếm pháp của văn bối đích thực là do tiền sư Phục Ma kiếm khách truyền thụ, trong đó cũng không có chiêu nào là Phán Quan Giá Thiệp như tiền bối vừa nói...

Cổ Dao hừ một tiếng nói:

- Người cho rằng ta nhìn sai ư? Vậy người bảo chiêu đó là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Chiêu đó là Thái Công Tế Thánh, chẳng qua văn bối sợ thất thủ ngộ thương nên mới đưa chệch mũi kiếm sang phải mấy tấc.

Thấy đối phương trả lời nhanh như vậy Cổ Dao sinh ra bán tín bán nghi.

Một lúc sau bà ta lại hỏi:

- Theo ta thấy thì kiếm pháp đó của người đã là võ học cái thế, như vậy sư phụ người tất càng tinh luyện hơn vì sao bị giết?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đạo cao một thước ma cao một trượng. Hơn nữa lúc đó tiền sư không được khoẻ.

Cổ Dao nhíu mày nói:

- Tiểu tử cho dù người có lý. Bây giờ lão bà ta thử xem kiếm pháp của người rốt cuộc là tinh diệu tới mức nào?

Nghe nói thế Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi giật mình chấn động.

Thực tâm mà nói thì chàng không sợ bị bại dưới tay Cổ Dao nhưng tất phải dốc hết sở học, đương nhiên đối phương sẽ nhận ra lai lịch thân phận của mình.

Mặt khác nếu chàng bại thì không nói làm gì nhưng nếu thắng thì sẽ kết oán cừu với Khống gia không làm sao hoá giải được.

Khống Nghĩa biết tính của thê tử mình quen ngạo thị giang hồ.

Với uy danh của bà ta và thân phận của Khống môn, đấu với một tên hậu sinh văn bối sẽ mất đi phẩm giá nhược bằng thua thì đó là một mối đại sỉ nhục, chẳng những bà ta phải mai danh ẩn tích mà Khống gia còn mặt mũi nào xuất hiện trên giang hồ nữa?

Suy tính xong lão liền nói:

- Thôi để tiểu huynh đệ này đi.

Cổ Dao trừng mắt quát:

- Người chớ chọc tay vào.

Khống Nghĩa hốt hoảng nhảy lùi lại.

Khống gia đê tử thấy vậy cười vang lên.

Cổ Dao cũng không nhịn được đắc ý cười to.

Lâm Đoàn Nghĩa thừa cơ tình hình dịu bớt ôm quyền nói:

- Văn bối không dám giao thủ với lão bà bà đâu.

Bây giờ xin làm một trò chơi nhỏ góp thêm tiếng cười cho các vị tiền bối.

Dứt lời vung tay.

Một ánh chớp loé lên thanh kiếm trong tay chàng vút đi vạch ra một đường sáng chói..

- Phập.

Thanh bảo kiếm bay tới cắm phập vào một thân cây lớn cách đó hai mươi trượng ngập vào tận chuôi.

Mấy chục cặp mắt mở to hết nhìn chuôi kiếm thò ra lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa.

Tuy có người từng chứng kiến công phu Phi Kiếm Xuyên Vân nhưng cắm sâu và chuẩn xác như thế thì chưa từng nghe ai nói.

Đoạn Trường Tiêu Khống Nghĩa thán phục thốt lên:

- Tuyệt kiếm.

Rồi quay sang thê tử nói:

- Nương tử không cần đấu nữa.

Cổ Dao đưa mắt nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Lâm Đoàn Nghĩa một lúc chợt thốt lên hai tiếng:

- Quái sự.

Rồi cặp trượng lùi ra.

Chẳng ai hiểu bà ta định nói gì.

Lâm Đoàn Nghĩa nhờ thế mà tránh được phiền phức trong bụng mừng thầm cười nói:

- Được tiền bồi tha cho văn bồi xin thu kiếm về.

Dứt lời lướt mình nhảy một bước xa tới hai mươi trượng tới thân cây rút kiếm quay lại, chỉ trong nháy mắt đã trở về chỗ cũ.

Mọi người thấy thân pháp chàng cao tuyệt như thế càng thán phục.

Cổ Dao thở dài nói:

- Tiểu ca quả là bậc kiệt xuất nhất của lớp trẻ tuổi trong giang hồ. Bây giờ ngươi định đi đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Nếu nói rằng đến Tiết Gia đảo thì không đúng đường...

Liên đáp:

- Văn bồi vốn đuổi theo một người biết bay...

Câu Trầm Tử bấy giờ vừa tới nghe nói liền quát lên:

- Có phải tiểu tử ngươi là kẻ vừa dùng Băng Phách Thần Châm ám toán sư đồ chúng ta?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Văn bồi không biết Băng Phách Thần Châm là gì nhưng lại biết người của Long Hồ Thập Tam Tôn giết người vô số. Tên phụ và tiên sư đều bị chúng giết hại, vì không biết chúng ở đâu lại nghe nói trong Long Hồ Thập Tam Tôn có người biết bay, vì gặp một tên như thế nên mới đuổi theo không giết hấn trả thù sao lại đi ám toán người khác? Nay hấn không có ở đây văn bồi xin cáo từ.

Lờ chàng nghe hợp tình hợp lý sao lại không tin?

Câu Trầm Tử thấp giọng nói:

- Như thế là lão phu trách nhầm người.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Các vị tiền bối đều là người xông pha giang hồ nhiều năm trong giang hồ tất biết Long Hồ Thập Tam Tôn ở đâu. Nếu có thể cho biết thì văn bối vô cùng cảm kích.

Khổng Nhân hỏi:

- Tiểu ca định một mình đối phó với Long Hồ Thập Tam Tôn hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu đáp:

- Văn bối vì báo thù cho gia sư và gia phụ nên quyết tìm chúng báo thù, Long Hồ Thập Tam Tôn giết rất nhiều người chính phái trong võ lâm, lẽ ra phải có những vị tiền bối võ lâm đứng ra chủ trì công đạo mới phải.

Câu đó chạm đến lòng tự ái của mấy vị lão giang hồ.

Nhiều người nhú mày nói:

- Ngoài này gió lạnh ở lâu không tốt, nếu tiểu ca không có việc gì gấp thì xin mời vào tễ trang nói chuyện. Lão phu có mấy việc muốn nói cho người biết.

Lâm Đoàn Nghĩa mừng rỡ chấp tay đáp:

- Văn bối xin đa tạ thịnh tình.

Nói xong theo mọi người tiến vào trang viện.

Trừ một số được lệnh canh phòng trong đại sảnh tụ tập đến mấy chục người.

Một lúc sau trà rượu được dọn ra.

Ở bàn thượng tọa gồm hai đôi phu thê trang chủ, Tang Quỳ Tử, Câu Trầm Tử, mấy vị cao niên đệ nhị đại Khổng gia, Lâm Đoàn Nghĩa và Khổng Khang.

Rượu qua ba tuần Lâm Đoàn Nghĩa nhắc lại chuyện Long Hồ Thập Tam Tôn.

Khổng Nhân nói:

- Việc này lẽ ra lão phu không được tiết lộ ra ngoài nhưng chúng ta là đồng đạo võ lâm, lại thấy Lâm thiếu hiệp chí khí như vậy nên lão phu không muốn giấu... trước đây hơn sáu chục năm lão phu từng có quen biết Đào Chân. Võ nghệ hắn cũng tầm tầm như lão phu. Vì hắn đã bị Phương Bất Bình đánh bại nên mấy chục năm nay đã ẩn cư luyện tuyệt nghệ, mấy năm trước có gặp lại lão phu một lần hẹn cùng nhau tìm Phương Bất Bình báo thù. Vừa rồi

hai vị Hoán Doãn lão ca tới đây ban đầu có ý liên kết với Long Hồ Thập Tam Tôn để tìm Phương Bất Bình nào ngờ lúc tối một tên trong Phi Long Tôn tới đây buông lời cuồng ngạo lại còn gây sự. Hơn nữa...

Tối đó lão chợt dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng lão không muốn thừa nhận mình và mấy vị bằng hữu bị ném khổ đầu bởi một tên thuộc hạ của Phi Long Tôn nên không nói nữa.

Cổ Dao tức giận nói tiếp:

- Người của mã lão nhi thật đáng giết, dám tới đây ấn núp thừa cơ chúng ta giao thủ để ám toán...

Lâm Đoàn Nghĩa không bỏ lỡ cơ hội liền nói:

- Không biết họ Mã có phải là một trong Long Hồ Thập Tam Tôn không?

Cổ Dao nói tiếp:

- Huynh đệ Mã lão nhi có ba người gồm lão đại Minh Tích, lão nhị Minh Thạch, lão tam Minh Sơn. Vì chúng cư trú ở Tuyết Sơn nên gọi là Tuyết Phong Tam Lão.

Lâm Đoàn Nghĩa à lên một tiếng hỏi:

- Chắc chúng cũng là nhân vật tà phái?

Dung Mỹ bấy giờ mới lên tiếng:

- Đại loại là thế, nghe nó huynh đệ chúng sợ Phương Bất Bình tìm đến mình nên mới cúi đầu xưng thần cống nạp lễ vật cho lão quái đó.

Tang Quỷ Tử chợt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiểu ca, bào đệ của ngươi Lâm Đoàn Nghĩa theo Phương Bất Bình học tà công, việc đó ngươi có biết không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Nghĩa đệ trước đây theo học Trương Giang đại hiệp, việc hấn bỏ sư đầu môn phái khác vẫn bối không biết.

Tang Quỷ Tử lại hỏi:

- Tính tình hấn thế nào?

- Chúng tôi là huynh đệ song sinh, không những diện mạo mà tính tình cũng rất giống nhau.

Lão đem chuyện mình trông thấy Lâm Đoàn Nghĩa giết chết ba tên Xích Long Hoàng Long và Độc Long ở Vương Ca trang đem đầu chúng tể trước mộ Thất Dương Dao Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng kể lại, còn thêm một câu:

- Nếu lệnh đệ tính tình thiện lương và nghĩa khí như tiểu ca thì giang hồ mới tránh khỏi một đại nạn. Với võ nghệ hấn như lão phu thấy nếu tính tình lại cuồng ngạo độc ác như Phương Bất Bình thì là mối hoạ không nhỏ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Các vị tiền bối yên tâm, nói thế nào gia đệ cũng đi theo con đường tà ác, hướng chỉ gia phụ bị hại bởi tay hắc đạo...

Vừa lúc đó thì ngoài trang viện vang lên tiếng người quát tháo và tiếng chân chạy rầm rập.

Đoạt Hồn Chương Khổng Nhân đứng lên nói:

- Không biết kẻ nào tự tìm chết tới đây?

Chợt nghe trước trang môn có người cười hô hô nói:

- Trúc Luận Đảo có những nhân vật nào mà dám chặn đường lão nhân gia? Loại tiểu bối các ngươi không đáng để lão phu giết gọi mấy tên trưởng bối ra đây.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức nhận ra giọng nói của Thôi Ngoạ Long ngạc nhiên tự hỏi:

- Hai vị tiền bối đã bị thúc điệt Dục Long Phùng Duệ giết lập mộ làm sao còn sống tới đây? Phải rồi chính Thái Vân cũng không chết chắc là có khuất tất gì đây?

Chàng lại nghĩ:

- Nếu để họ gặp mình chẳng hoá ra việc giả mạo của mình bại lộ cả hay sao?

Lúc đó Khổng Nghĩa nhìn chàng nói:

- Lâm thiếu hiệp cứ ngồi lão phu ra ngoài một chút.

Cổ Dao Tang Quỷ Tử cũng ra theo.

Lâm Đoàn Nghĩa thừa cơ đứng lên nói:

- Các vị tiền bối để văn bối ra xem có phải người trong Long Hồ Thập Tam Tôn không?

Dứt lời cũng ra khỏi sảnh phóng mình lao đi...

Khổng Nghĩa bước ra khỏi sảnh đường nói to:

- Cuồng đồ ở đâu dám đến trước mặt Đoạn Hồn Tiều gây náo?

Tiếng người trước cổng cười kha kha nói:

- Thì ra đây là hang ổ của Khống Môn Song Kiệt. Mau ra đây tử thí với chúng ta vài chiêu.

Khống Nghĩa ra đến cổng, thấy hai lão nhân đứng sát nhau tóc bạc như sương đôi mắt ánh lên như ngọn đuốc.

Nhìn tuổi tác tương đương mình lại gọi đích danh Khống Môn Song Kiệt với ngữ khí ngang tàng như thể tin rằng bối phận của đối phương chẳng kém mình nhưng chưa biết là ai liền hỏi:

- Hai vị xin thứ lỗi cho Khống Nghĩa già cả mắt kém không nhận ra...

Một người nói:

- Khống lão nhị trước hết hãy thử của ta một chưởng rồi sẽ nói.

Dứt lời vung chưởng đánh ngay.

Khống Nghĩa vung tay đánh trả lại.

Chỉ nghe bình một tiếng cả hai cùng bị chấn lui một bước.

Bấy giờ mọi người trong sảnh đều tiến ra.

Khống Nhân thấy lão đệ đối chưởng bình phân thu sắc, hai người kia có vẻ như không ác ý, bước lên cười nói:

- Bằng hữu ngày xưa xin mời vào tề trang sao còn đùa như thế?

Lão nhân thứ hai nói:

- Khống lão đại, ngươi cũng đấu với ta một chưởng.

Dứt lời đưa chưởng đánh lên.

Dung Mỹ quát to:

- Có lão thân đây.

Rồi lao tới trước trượng phu vung chưởng đối địch.

Nên biết Dung Mỹ võ nghệ không kém em chồng là Khống Nghĩa, nhưng sau khi đối chưởng lại bị chấn lui đến hai bước.

Lão nhân kia cười hô hô nói:

- Lão Dung bà người được đầu. Thêm Khổng lão đại vào nữa mới được.

Dung Mỹ tức giận thét lên xông vào phát chưởng như điên nhưng không sao chạm được vào người đối thủ.

Hai bên đầu chùng mười chiêu Khổng Nhân chợt kêu lên:

- Điện lão đệ, đừng đánh nữa. Lão bà kia làm sao mà chưa nhìn ra Thất Ảnh Thần Công chứ?

Người giao thủ với Dung Mỹ quả nhiên là Điền Thiên Lại, nghe Khổng Nhân gọi đích danh liền nhảy lùi ra ba trượng.

Dung Mỹ trừng mắt nói:

- Ta làm sao mà không biết lão tặc người chứ?

Điền Thiên Lại chấp tay nói:

- Đại tẩu tại hạ thất lễ.

Khổng Nhân chỉ tay vào lão nhân đang giao thủ với nhị đệ hỏi:

- Điện lão đệ người đó là ai?

Điền Thiên Lại cười nói:

- Hắn là nhị thập tứ.

Lão nhân kia nghe vậy trừng mắt quát:

- Điện lão nhi đừng nói bậy.

Khổng Nhân nghe biết lão nhân kia cũng là người quen biết nhưng ẩn cư đã sáu mươi năm, trước đây bằng hữu lại nhiều không nhớ hết, liền bước lại gần nói:

- Xin thứ lỗi Khổng mỗ chưa nhận ra...

Người kia quát:

- Đúng là gà mù...

Rồi đánh ra một chiêu.

Khổng Nhân cười kha kha nói:

- Thì ra là Thôi lão ca.

Không sai, lão nhân thô lỗ đó là Thôi Ngoạ Long. Bấy giờ lão ta mới chịu dừng tay.

Mấy vị bằng hữu xa nhau mấy chục năm bay gặp nhau còn loạn đả một trận bây giờ thì cười ran cả lên.

Nhiều mời khách vào sảnh sai người bày tiệc tiếp đãi bấy giờ mới nhớ đến Lâm Đoàn Nghĩa liền hỏi:

- Hai vị tới đây còn có ai nữa không?

Thôi Ngoạ Long đáp:

- Chỉ có hai chúng tôi.

Khổng Nhân ngạc nhiên nói:

- Lạ thật Lâm tiểu ca thấy có người đến mới chạy ra chẳng lẽ có địch nhân đến xâm phạm Trúc Luận Đảo hay sao?

Điền Thiên Lại liền hỏi:

- Lâm tiểu ca nào? Có phải Lâm Đoàn Nghĩa không?

Nhiều lắc đầu:

- Không phải Lâm Đoàn Nghĩa mà là bào huynh của hấn Lâm Hưng.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tới nay bốn đảo xảy ra nhiều chuyện. Đầu tiên có hai vị cô nương tới gây náo bị chúng ta bắt đang định tra hỏi lai lịch chúng thì một tên trong Phi Long Tôn tới kiếm chuyện. Ngoài ra còn một tên môn hạ của Tuyết Phong Tam Lão ẩn nấp trong đảo ám toán, dùng Băng Phách Thần Châm đả thương sư đồ Hoán lão ca. Chúng đi chưa lâu thì Lâm Hưng đến...

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Còn Lâm Hưng thì sao?

Chúng ta mời Lâm tiểu ca ở lại uống rượu không lâu thì hai vị tới, chắc hấn đã phát hiện cừ nhân nên đuổi theo rồi.

Khổng Nghĩa tiếp lời:

- Sáu mươi năm trước chúng ta gặp chuyện điều linh, tộ huynh đệ mấy chục năm không màng đến thế sự, không ngờ hôm nay mấy vị bằng hữu cùng đến quả là điều đáng mừng.

Điền Thiên Lại nói:

- Thực ra hai chúng ta đi theo bảo hộ hai thiếu nữ đi làm giúp Lâm Đoàn Nghĩa một việc, tình cờ qua đây.

Tang Quỳ Tử chột hỏi:

- Có phải Lâm Đoàn Nghĩa là nhân huynh tử của Kim Dao Lâm Vĩ, truyền nhân của lão quái vật Phương Bất Bình không?

Điền Thiên Lại đáp:

- Không sai, nghe nói các người định tìm hài tử đó báo thù Phương Bất Bình năm xưa phải không?

- Chính thế.

Điền Thiên Lại thở dài nói:

- Theo ý ta thì chuyện sáu mươi năm trước nên bỏ qua đi.

Tang Quỳ Tử nói:

- Người không tính nữa nhưng ta và Hoán lão ca quyết tìm hấn.

Thôi Ngoạ Long cười hỏi:

- Doãn huynh có tự tin thắng nổi hấn không?

Tang Quỳ Tử đỏ mặt hỏi:

- Người hỏi thế là có ý gì?

Điền Thiên Lại nói:

- Nghe nói Hoán lão ca luyện được một vật có thể khắc chế Ngũ Hành Kim Kiếm của Phương Bất Bình nhưng nếu Lâm Đoàn Nghĩa không dùng đến Ngũ Hành Kim Kiếm thì sao?

Câu Trầm Tử nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu tử đó dám đấu nội lực với ta?

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Nội công của Hoán lão ca so với Khổng lão nhị thì thế nào?

Câu Trầm Tử kiếm khách đáp mặt lộ vẻ tức giận.

Cổ Dao nói:

- Mấy chục năm không gặp sao hôm nay các vị không nói chuyện vui mà căng thẳng như vậy?

Thôi Ngoạ Long nói:

- Những lão già chúng ta cứ tiếp tục ẩn cư thì không nói làm gì, bây giờ trùng hiện võ lâm không phải là chuyện dễ. Thôi Ngoạ Long ta năm xưa bị bại dưới tay Phương Bất Bình nhưng bụng không phục. Trái lại sau khi gặp truyền nhân hấn là Lâm Đoàn Nghĩa thì ta và Điền Thiên Lại bái phục sát đất. Mới rồi thử mấy chưởng mới biết công lực của chúng ta chỉ tầm tầm như nhau thôi, dám đoán Doãn lão huynh và Hoán lão huynh cũng không hơn nhiều lắm, thế mà Lâm Đoàn Nghĩa lại dám đứng cho hai chúng ta tận lực đánh hấn hai chưởng.

Chúng nhân nghe nói đều thất kinh.

Khổng Nghĩa nghi hoặc nói:

- Thôi huynh nói thật chứ?

Thôi Ngoạ Long liền kể lại cuộc đấu trong sơn cốc gần Thanh Linh phái, kể xong nói thêm:

- Thử hỏi một thiếu niên tài hoa và nghĩa khí như thế làm sao chúng ta có thể liên thủ để hãm hại nó?

Nhiều chợt thở dài nói:

- Nếu đúng như lời Thôi lão ca nói thì chúng ta nên giúp hài tử này mới đúng.

Chợt nhớ ra điều gì lão nhìn Thôi Điền nhị lão hỏi:

- Hồi nãy tên môn hạ của Phi Long Tôn nói rằng hai vị đã bị chúng sát hại làm sao...

Thôi Ngoạ Long ngơ ngác hỏi:

- Sao lại có chuyện đó?

Điền Thiên Lại cười hỏi:

- Thôi lão đệ quên rằng chúng ta muốn thế sao?

Thôi Ngoạ Long sực nhớ ra ôm bụng cười ngặt.

Đoạn Hồn Chưởng Khổng Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị nói xem chuyện thế nào?

Điền Thiên Lại cười đáp:

- Hôm đó chúng ta truy tìm Lâm Đoàn Nghĩa nhưng không thấy lại gặp Dục Long Phùng Duệ mang theo mấy người đến Vô Sầu cốc gần Thanh Linh phái nơi chúng ta đánh Lâm Đoàn Nghĩa hai chưởng. Biết Thanh Linh đạo cô không đấu nổi với bọn này sợ người của

Thanh Linh phái gặp độc thủ của bọn chúng, trước khi chúng ta rút đi đã phóng hoả đốt am tạo nên mấy ngôi mộ giả rồi đưa hai cô nương đến Lao Sơn.

Khổng Nhân hỏi:

- Hai cô nương đó là ai?

- Một tên là môn hạ của phái Thanh Linh, một là tôn nữ của Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương.

Khổng Nhân lại hỏi:

- Mi Cổ Thương là ai?

Điền Thiên Lại đáp:

- Hắn đầu tiên là đệ tử của Hoạt Nhiên Tử sau chuyển sang học nghệ ở Ngũ Độc Tôn Giả.

- Hoạt Nhiên Tử Phan Công Sư là người đồng đại với chúng ta, làm sao môn hạ của hắn lại đầu nhập sang Hồ Tử Ngũ Độc Tôn Giả?

- Việc này huynh đệ không rõ lắm. Bây giờ người của Long Hồ Thập Tam Tôn tàn hại giang hồ nhưng chỉ có Long Môn. Chúng ta nên lôi kéo Hồ Môn để đấu lại chúng.

Khổng Nhân cười to nói:

- Mấy ngày trước Hoán Doãn nhị lão ca tới đây muốn liên kết với Long Môn trong Long Hồ Thập Tam Tôn để đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa. Bây giờ hai vị lại muốn lôi kéo Hồ Môn đối địch với Long Môn. Thật chẳng biết ra sao nữa. Vậy bốn vị nên đàm phán lại kỹ đi thôi.

Tang Quỳ Tử nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Phi Long Tôn đã dám tới đây gây sự ta đành xoá bỏ thành kiến chuyển sang lôi kéo Hồ Môn.

Cổ Dao chợt hỏi:

- Điền lão, hai vị cô nương mà các vị hộ giá hình thức thế nào?

Điền Thiên Lại tả lại hình dáng.

Cổ Dao cười nói:

- Nếu vậy thì người của Hồ Môn hôm nay đã tới đây, nó cũng là một trong hai thiếu nữ thoát khỏi bồn trang.

Dung Mỹ cười nói:

- Hay lắm. Bốn vị một bên kéo Long Môn một bên ước với Hồ Môn nhất định sẽ diễn ra một cuộc đấu long trời lở đất chứ chẳng nghi.

Thôi Ngoạ Long vỗ tay tán thưởng:

- Kế của đại tẩu quả thần diệu.

Thực ra Dung Mỹ chỉ có ý châm biếm bốn vị khách thôi không ngờ được khen là diệu kế ngạc nhiên lắm lắm:

- Lạ thật, có gì hay đâu chứ?

Thôi Ngoạ Long đang cao hứng liền giải thích:

- Long Môn đang dùng một loại chưởng pháp giống như Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng để giết người làm chấn động toàn võ lâm. Ai cũng cho rằng Mi Cổ Thương là hung thủ. Huynh đệ và Điền lão đưa tôn nữ của hắn hồi sơn nói rõ việc này lo gì Mi Cổ Thương và Ngũ Độc Tôn Giả không xuất sơn hỏi tội kẻ vu oan giá hoạ? Doãn Hoán hai người cứ đầu nhập vào Long Môn kích chúng đối địch với Hồ Môn, Khổng lão đại sẽ trở thành lãnh tụ của phái trung dung liên hợp các nhân vật chính phái, chờ cho hai môn Long Hồ kịch chiến xong chỉ cần giăng lưới bắt những kẻ còn sống sót, như thế chẳng phải là diệu kế?

Mọi người đều hiểu ra gật đầu khen phải.

Nhưng Câu Trầm Tử vẫn còn băn khoăn:

- Như vậy chúng ta sẽ lâm vòng nguy hiểm...

Thôi Ngoạ Long nói:

- Lúc chiến cuộc nổ ra chẳng lẽ ngươi không tìm được có gì để chuồn đi? Thậm chí nếu cần cứ đánh loạn đi nhưng đừng liều mạng là được.

Xem ra đại kế đã thành không ai phản đối nữa. Mọi người vui vẻ nhập tiệc.

oOo

Đây nói Lâm Đoàn Nghĩa sợ Thôi Điền nhị lão đến sẽ làm lộ bí mật của mình nên vội vàng chạy khỏi Trúc Luận Đảo.

Chàng làm ra bộ phát hiện địch nhân đuổi theo, nào ngờ chuyện giả hoá thật, đi chừng nửa dặm thì phát hiện một người.

Đó chính là thiếu nữ thi triển Biến Thiên Chi Dã mà chàng đã trông thấy hai lần.

Thân pháp của thiếu nữ rất linh diệu Lâm Đoàn Nghĩa cố sức bao nhiêu cũng không rút ngắn được khoảng cách.

Lâm Đoàn Nghĩa đành gọi to:

- Cô nương xin dừng bước.

Nào ngờ thiếu nữ chẳng những không dừng lại mà còn chạy vào một khu rừng.

Nhưng đêm tối rừng rậm lại cách xa ba bốn chục trượng tìm sao cho thấy?

Lâm Đoàn Nghĩa đuổi theo một lúc chợt thấy phía xa có hai người nằm trên đám cỏ một hồng một bạch.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới gần chút nữa thì kêu lên khi nhận ra đó là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân.

Hai người đã bị thương đang nằm thoi thóp.

Kiểm tra mạch tượng xong Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi kêu lên:

- Tuyệt Âm Thủ. Chàng đứng lên trán toát mồ hôi nhìn hai thiếu nữ.

Trong bí kíp võ học của Phương Bất Bình chàng có đọc thấy viết triệu chứng và cách chữa trị loại độc thương bá đạo này. Theo đó chỉ có một cách âm dương kết hợp thì mới cứu được nạn nhân khỏi chết.

Làm thế nào mà chàng làm được cách này?

Lần trước để cứu Hồng Phong Nương Tử và Nhàn Vân chàng đã phải cỡi y phục của họ ra để bức độc ra ngoài, tưởng chỉ một lần duy nhất trong đời phải làm cái việc bất đắc dĩ đó.

Thế mà bây giờ còn phải đứng trước cảnh huống nan giải gấp trăm lần.

Lâm Đoàn Nghĩa buông tiếng thở dài rồi quay mình bước đi...

Nhưng được mấy bước chàng dừng lại nhìn.

Chẳng lẽ cứ bỏ mặc cho hai thiếu nữ xinh đẹp như hoa đầy sinh lực này chết đi?

Hàng trăm ý nghĩ thoáng hiện trong đầu.

Chàng nhớ lại trước đây Nhàn Vân khi được cứu tỉnh đã nói:

- Ta thà chết chứ để người làm ô uế tấm thân trinh bạch của ta.

Đó là chỉ mới cỡi áo cô ta để bức độc ra ngoài, huống gì bây giờ lại phải...

Cuối cùng chàng nghiêng răng nói:

- Phải cứu sống họ đã rồi sau đó để mặc họ quyết định phải làm gì. Tự vẫn cũng được giết chết mình cũng được.

Nghĩ đoạn đưa mắt nhìn quanh tìm địa thế rồi mang hai thiếu nữ vào một Thạch động cách đó không xa.

Chừng sau một canh giờ việc chữa trị hoàn thành, Lâm Đoàn Nghĩa mất không ít khí lực.

Chàng mặc y phục vào rồi điểu huyết cho Thái Vân tỉnh lại trước.

Thấy trên mình chỉ đắp bộ y phục nàng kinh hãi ngồi bật dậy nói:

- Tặc nhân ta liều mạng với người.

Nhưng nhận ra người đó là Lâm Đoàn Nghĩa nàng bình tĩnh lại mở to mắt nhìn chàng chờ giải thích.

Lâm Đoàn Nghĩa cười âm đạm nói:

- Hai vị bị Tuyệt Âm Thủ làm bị thương sắp chết tại hạ định bỏ đi nhưng liều mình cứu sống hai vị. Bây giờ cô nương quyết định thế nào tại hạ cũng chấp nhận.

Thái Vân trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tuyệt Âm Thủ là loại công phu bá đạo không còn biện pháp nào khác, tại hạ thề rằng nếu biết cách giải cứu nào khác mà không làm thì sẽ bị chết không toàn thân...

Thái Vân bịt miệng chàng lại nói:

- Nghĩa lang, thiệp tin chàng. Thực ra trong thâm tâm thiệp hy vọng được làm thê tử của chàng nhưng không phải lúc này.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn nàng thở phào một hơi cảm thấy người nhẹ đi.

Thái Vân mặc y phục vào nhìn sang Hồng Phong Nương Tử cũng thấy cô ta đắp hồ bộ y phục lên người như mình, liền hỏi:

- Hồng thư thư cũng như thế sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Cũng thế.

Rồi cúi đầu xuống.

Thái Vân thở dài đến mặc y phục cho Hồng Phong Nương Tử xong quay lại nói:

- Nghĩa lang, chàng tổn thương nguyên khí không ít hãy vận công điều tức hồi phục lại chân lực đi. Thiếp sẽ mang Hồng thư thư ra ngoài động mới cứu chị ấy tỉnh lại sau đó sẽ lựa lời khuyên giải.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm kích nhìn nàng gạt đầu ngồi xuống vận công chỉ một lúc sau nhập vào cảnh giới vong ngã.

oOo

Hồng Phong Nương Tử sau khi được Thái Vân cho biết sự thực lúc đầu chỉ muốn quay vào động giết chết Lâm Đoàn Nghĩa rồi tự sát, nhưng sau khi được Thái Vân khuyên giải từ từ bình tâm lại.

Trước đây cô ta lên quan sát hành động của Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng chàng chỉ vì bất đắc dĩ mà không có tà tâm.

Hơn nữa Hồng Phong Nương Tử biết rõ người nào trúng phải Tuyệt Âm Thủ thì chỉ có cách âm dương kết hợp mới cứu thôi.

Người ta đã liều thân cứu mạng mình không biết ơn thì chớ sao còn định giết người ta?

Hồng Phong Nương Tử thở dài nói:

- Hoàn cảnh của muội dễ hơn, lệnh sư Thanh Linh đạo cô cảm ân cứu mạng của Lâm Đoàn Nghĩa mới sai muội đi chuyển này, bây giờ xảy ra chuyện bất trắc này, ta tin rằng lệnh sư cho phép muội hoàn tục lấy Lâm Đoàn Nghĩa. Nhưng ta thì không như thế được...

Thái Vân hỏi:

- Thư thư có thể nói rõ với bá phụ bá mẫu thế nào hai vị cũng chấp nhận mà.

Hồng Phong Nương Tử thở dài nói:

- Tiếc rằng ta đã có hôn ước từ trước rồi.

- Thư thư có thể thoái hôn...

- Đâu dễ dàng như vậy? Đối phương là tôn nhi của sư phụ gia gia Ngũ Độc Tôn Giả. Thực ra thư thư không thích hẳn nhưng vì gia gia đã đáp ứng nên phải chịu...

Tới đó khóc nức lên nói:

- Mệnh ta sao lại khổ như thế này?

Thái Vân buông lời an ủi:

- Việc đã xảy ra có thương tâm cũng ích gì. Nếu không được Nghĩa Lang giải cứu thì chúng ta đã chết hết rồi. Vị tôn nhi đó của Ngũ Độc Tôn Giả làm sao còn lấy thư thư được nữa? Sau này thư thư cứ bầm rồ với hai vị bá phụ và bá mẫu, thà mất đi một chàng rể mà được cả một nhi nữ và một chàng rể tốt khác chẳng hơn mất trắng tay ư?

Bấy giờ trời đã sáng tỏ.

Đang nói chuyện thì chợt thấy hai người đang đến gần.

Hai thiếu nữ đứng trước Thạch động trống trải nên bị phát hiện ngay.

Đó là hai tên hán tử chừng ba mươi tuổi mặc khinh trang, một tên cao gầy đeo trường kiếm một tên lùn thấp cầm cây Phân Thủy Lạt, cả hai đều có tướng mạo rất dữ dằn.

Hai tên hán tử thấy hai thiếu nữ liền gia tăng thân pháp đi nhanh tới.

Chỉ cần nhìn thân pháp cũng biết chúng đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Cẩn thận với hai tên này.

Thái Vân hỏi:

- Chúng là ai vậy?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Hình như chúng là Nam Quan Nhị Hung, võ nghệ rất cao đặc biệt là tên lùn. Hắn tên là Phó Trọng, đã có hàng trăm người đã bỏ mạng dưới ám khí có tẩm chất kịch độc gọi là Độc Tật Lê của hắn.

Thái Vân lại hỏi:

- Còn tên đeo kiếm?

- Hắn tên là Ôn Sinh, kiếm pháp rất tinh diệu.

Bấy giờ hai tên hán tử đã đến cách mười mấy trượng.

Tên đeo kiếm cười nhăn nhở nói:

- Ôn mỗ tưởng là ai thì ra là Hồng Phong Nương Tử.

Hắn chỉ sang Thái Vân nói:

- Còn vị cô nương xinh đẹp này là ai? Mi cô nương có thể giới thiệu chúng tôi chứ?

Hồng Phong Nương Tử cười nhạt nói:

- Cầu huynh đệ các người đã biết cô nương là ai thì mau rút đi nếu thì đừng trách cô nương độc ác.

Ôn Sinh cười hô hô nói:

- Sao lại rút? Nương tử, ở đây vừa vắng vẻ vừa khéo có đôi tân hôn tân nương, chúng ta sẽ hưởng thụ...

Hồng Phong Nương Tử định tung mình lao tới nhưng thương thế chưa hoàn toàn bình phục nên mới bay lên vài thước đã phải đáp xuống nhưng cô ta cũng kịp vung tay ném ra một mũi ám khí.

Hồng Phong Nương Tử nổi danh khắp giang hồ về tâm địa độc ác đặc biệt là ám khí độc môn gọi là Thiên Tiên Tử.

Ôn Sinh thấy cô ta lao tới vội tránh đi nhưng không ngờ cô ta lại phát ám khí lúc phát hiện đã không còn tránh kịp nữa.

Phó Trọng quát to một tiếng cũng phóng ra một mũi ám khí.

Chỉ nghe choang một tiếng hai thứ ám khí bắn vào nhau rơi ngay bên cạnh Ôn Sinh.

Hồng Phong Nương Tử vừa phát hiện nhược điểm của mình thì rất lo lắng, tin rằng thương thế của Thái Vân cũng chưa hoàn toàn bình phục.

Liền rút kiếm ra nói:

- Thái muội chuẩn bị đi.

Ôn Sinh suýt nữa thì táng mạng dưới ám khí của Hồng Phong Nương Tử nên hận cô ta nhập cốt, cũng rút kiếm ra quát:

- Ôn gia sẽ cho người tận hưởng...

Hồng Phong Nương Tử quát lên:

- Giết.

Lời vừa dứt bán ra mấy mũi ám khí.

Phó Trọng cười hắc hắc nói:

- Chính hợp ý ta.

Dứt lời phát ra một chúm Độc Tật Lê đánh rơi tất cả Thiên Tiên Tử của Hồng Phong Nương Tử bắn ra.

Cô ta tức giận hừ một tiếng nói:

- Để xem cấu tặc ngươi có bao nhiêu Độc Tật Lê?

Dứt lời lại phất tay.

Cả hai đều là danh gia ám khí một bên Thiên Tiên Tử bên kia dùng Độc Tật Lê đối phó.

Hai loại ám khí bá đạo phát ra loạn xạ, bắn vào nhau chan chát, lấp lánh cả một vùng.

Đánh nhau một lúc Ôn Sinh chợt phát hiện ra Hồng Phong Nương Tử rất ít di chuyển quay lại nhìn thì thấy cả Thái Vân tuy về mặt bùng bùng giận dữ tay cầm chắc kiếm nhưng hầu như chỉ đứng một chỗ.

Hắn chợt hiểu rằng hai thiếu nữ đang bị thương liền quay lại bảo tên đồng bọn:

- Phó lão đệ giao cho người đối phó hai vị cô nương này, để ta vào xem trong động còn ai nữa.

Dứt lời đi thẳng tới động khẩu.

Thái Vân đã rút về án ngữ trước động khẩu liền vùng kiếm thi triển một chiêu Phong Vũ Đồng Chu chém ra.

Ôn Sinh là một kiếm thủ thượng thặng nhưng vẫn không nhận ra đối phương dùng chiêu thức gì liền đưa kiếm lên đối địch.

Chỉ nghe ko... ong một tiếng cả hai cùng lùi lại.

Thái Vân xông tới quát lên:

- Lại tiếp cô nương một chiêu nữa.

Nàng tự biết mình thương thế còn chưa lành chỉ tiến thoái một vài bước thi triển Thanh Linh kiếm pháp chặn địch, trước sau vẫn án ngữ trước động khẩu.

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Phó Trọng đấu ám khí song phương tỏ ra sức bình lực địch.

Vừa phát ra một chùm Thiên Tiên Tử Mi Hồng chọt nhảy tới ba bước vung kiếm phát liền ba chiêu.

Phó Trọng bị bất ngờ suýt nữa bị kiếm chém phải, toát mồ hôi nhảy vút lên cao hai trượng kêu lên:

- Tiên tỳ này thật lợi hại.

Từ trên không hấn thi triển một thức Thiêu Tử Phên Thân đảo mình đáp xuống bên trái đối phương rút Thuỷ Phân Lạ ra đánh như bão táp.

Về võ công kiếm thuật hai thiếu nữ không kém địch nhân chỉ vì mới bị thương chưa bình phục nên chân lực hao tổn rất nhiều, càng đánh càng thấy lực khí không tiếp nổi cuối cùng bị dồn vào thế hạ phong.

- o O o -